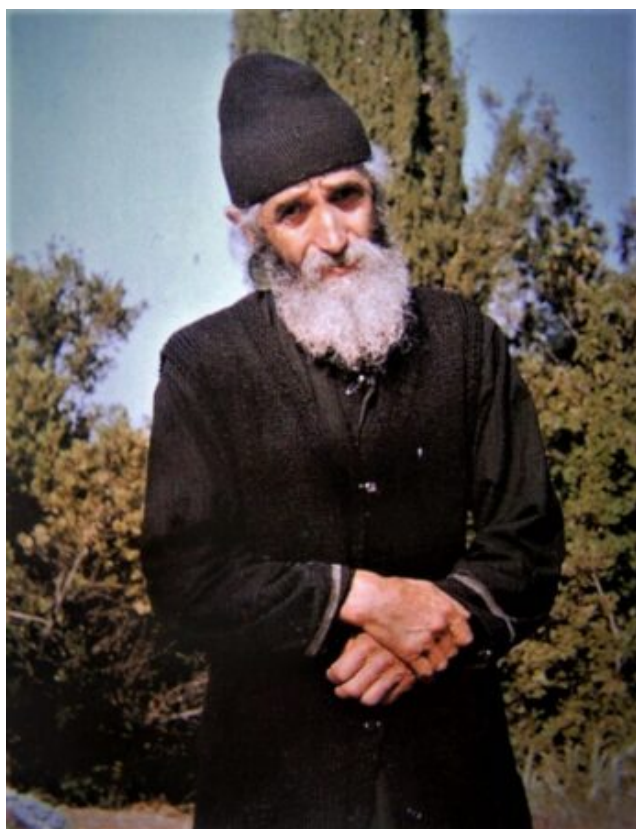
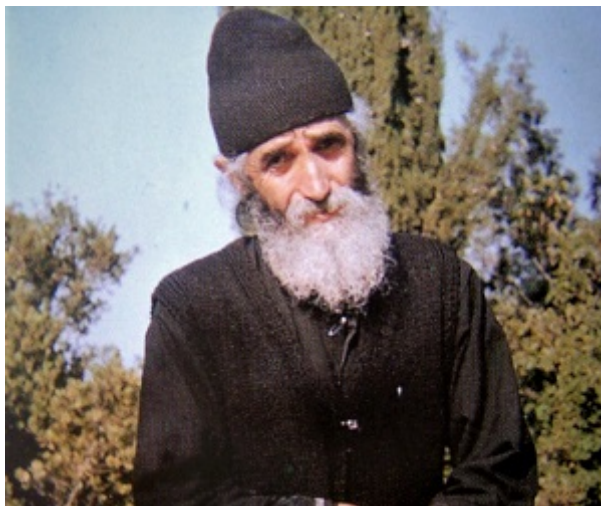

24 Νοεμβρίου 2021

Όσιος Παΐσιος, Ταπεινωμένος κάθισα και άκουγα με ευλάβεια όλα όσα μας είπε!

Ορθοδοξία / Θαυμαστές Διηγήσεις

Όσιος Παΐσιος (1924-1994).

Όσιος Παΐσιος (1924-1994).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ευλαβής προσκυνητής διηγείται:

Κάποιοι φίλοι μου μού ανέφεραν κατά καιρούς πολλά θαυμαστά για τον πρόσφατα αγιοκαταταχθέντα Όσιο Παΐσιο. Παρ' ότι εγώ δεν τα πίστευα, δέχθηκα ύστερα από πολλές πιέσεις τους να τον επισκεφθούμε.

Φθάσαμε στην «Παναγούδα», όπου είδαμε μέσα στην αυλή τον Γέροντα να συνομιλεί με αρκετούς άλλους. Αφού κερασθήκαμε και μόλις περάσαμε μέσα από την εξώπορτα, ο π. Παΐσιος σηκώθηκε, ήρθε κοντά μου, με αγκάλιασε, με ασπάσθηκε και με ιδιαίτερη εγκαρδιότητα μου είπε: «Καλώς τον πατριώτη μου». (Λησμόνησα να αναφέρω ότι κατάγομαι και εγώ από την Καππαδοκία).

Ξαφνιάστηκα προς στιγμήν, αλλά βάζοντας αμέσως τον ορθολογισμό μου να δουλέψει, σκέφθηκα: «θα είδε το όνομά μου στον αναπτήρα» -κρατούσα στο χέρι μου ένα διαφημιστικό αναπτήρα της Εταιρείας μας με το επίθετό μου γραμμένο επάνω- «και από την κατάληξη (-ογλου), θα έβγαλε το συμπέρασμα ότι είμαστε πατριώτες».

Δεν πρόλαβα όμως να ολοκληρώσω καλά-καλά τον συλλογισμό μου και ο Γέροντας μου είπε επιτιμητικά:

- Γιατί ... (ανέφερε το όνομά μου, αν και με έβλεπε για πρώτη φορά) βάζεις κακό λογισμό, ότι δήθεν από τον αναπτήρα συμπέρανα ότι είμαστε πατριώτες;

Έμεινα άναυδος. Κοιτούσα σαν χαμένος, μη βρίσκοντας να δώσω καμμία λογική εξήγηση σε όσα άκουγα. Αναγκάστηκα εκ των πραγμάτων να πιστέψω ότι ο μοναχός που είχα μπροστά μου είχε κάτι το θεϊκό, με το οποίο έβλεπε το όνομά μου, την καταγωγή μου, τους συλλογισμούς μου... τα πάντα.

Ταπεινωμένος κάθισα και άκουγα με ευλάβεια όλα όσα μας είπε στην συνέχεια ο Γέροντας.

Περιττεύει να αναφέρω ότι η συνάντηση αυτή επέδρασε ριζικά στην μετέπειτα ζωή μου και ότι στην συνέχεια επισκεπτόμουν συχνά την «Παναγούδα».

Εδώ, θα καταγράψω μόνον ένα από τα θαυμαστά που μου συνέβησαν, σε κάποια από τις μετέπειτα επισκέψεις μου:

Πηγαίνοντας με ένα φίλο μου να επισκεφθούμε τον Όσιο, καθίσαμε για λίγο να ξεκουραστούμε, αλλά πιάσαμε την συζήτηση και χωρίς να το καταλάβωμε πέρασε η ώρα. Όταν φθάσαμε και χτυπήσαμε το σιδεράκι, άνοιξε αμέσως ο Γέροντας και μας ρώτησε με απορία -επιπλήττοντάς μας ελαφρά- για το τόσο καθυστερημένον της ώρας.

Τότε μόνον συνειδητοποιήσαμε το πόσον είχαμε χρονοτριβήσει και το ότι δεν θα προλαβαίναμε ανοιχτή την πόρτα της Μονής που φιλοξενούμαστε. Τότε ο π. Παΐσιος, για να μας βγάλει από το αδιέξοδο, αναγκάστηκε -παρ' ότι δεν το συνήθιζε- να μας κρατήσει στο Κελλί του.

Νωρίς το πρωί, μας φώναξε για να κάνουμε στην εκκλησία τον Εσπερινό. Μας εξήγησε ότι αναγκαζόταν να κάνει από το πρωί τον Εσπερινό, για να μην τον χάσει ένεκα των πολλών προσκυνητών μέχρι αργά το βράδυ. Όταν έφθασε στο «Φως Ιλαρόν» και άρχισε να το απαγγέλει, ξαφνικά πλημμύρισε το εκκλησάκι από ένα δυνατό φως.

Ενώ εμείς τα χάσαμε, βλέπομε τον Γέροντα να ανοίγει το πλεκτό του σαν να αισθανόταν δυσφορία και να λέει έντονα και με αγανάκτηση: «Άντε, βρε διάβολε, που θα μου πεις ότι αυτό είναι το Άκτιστο φως! Να μου λείψουν τα φώτα σου»!

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τα λόγια του και το φως εξαφανίστηκε, ενώ ένα φοβερό πετροβολητό ξέσπασε πάνω στην σκεπή. Να με συγχωρείτε, αλλά εγώ από τον φόβο μου έγινα μούσκεμα από την μέση και κάτω...

Αντίθετα ο Γέροντας αντί να τρομοκρατηθεί, άρχισε να γελάει. Μας εξήγησε ότι ο πονηρός στην αρχή με το φως πήγε να μας πλανήσει, αλλ' όταν είδε ότι δεν τα κατάφερε, λύσσαξε και ξέσπασε στο άγριο πετροβόλημα.

Μας καθυσύχασε, ότι ο διάβολος είναι τελείως αδύναμος να μας κάνει κακό χωρίς την άδεια του Θεού. Είναι σαν τον σκύλο χωρίς δόντια, που γαυγίζει μόνον χωρίς να μπορεί να δαγκώσει. Ίσα-ίσα μας βοηθάει με τον φόβο να πλησιάσωμε πιο κοντά στον Θεό.

Μαρτυρία από το βιβλίο, ο «Όσιος Παΐσιος», των εκδόσεων Ενωμένη Ρωμηοσύνη.

<https://bit.ly/3FzluLg>